

Personer:

Eva — er en pige på 19 år. Hun er ansat i en foto-forretning.

Henrik — er Evas ven. Han er 21 år og er maler.
Han har lige fået arbejde på Grønland.

Ole — boghandler på Grønland.

Naja — hans kone.

Dorte (13 år)

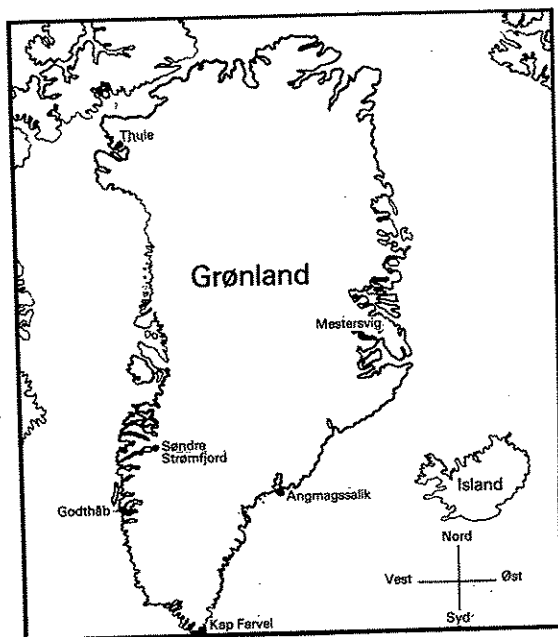
Lars (5 år) Oles og Najas børn.

Abel — Najas bror - og ekspedient i boghandelen.

Marie — Abels kone.

Anna (6 år)

Jacob (12 år) Abels og Maries børn.

1. del

Er der brev fra Grønland?

Det var morgen.

Eva så efter posten. Hun skulle på arbejde, men hun måtte se, om der var brev fra Henrik.

Dér var posten.

»Hej!« råbte Eva. »Er der brev til mig?«

Der var et brev til Eva. På frimærket kunne man se en hunde-slæde.

»Det er fra Henrik,« sagde Eva og lo til postbudet.
»Han er på Grønland.«

Så puttede hun brevet i sin taske. »Jeg vil læse det senere,« tænkte hun. »Det vil jeg have god tid til.«

Eva havde travlt i forretningen hele formiddagen. Folk skulle købe foto-apparater og film, og de skulle have frem-kaldt en film eller hente billeder, som var frem-kaldt.

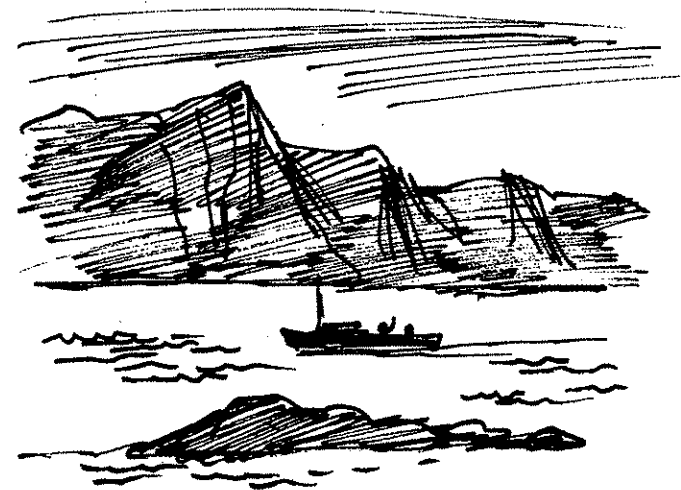
I sin frokost-pause fik Eva tid til at læse Henriks brev.

Kære Eva!

Jeg er nu ved at komme i orden og er begyndt på mit arbejde.

Det er fint vejr, men alligevel koldt, så jeg er glad for min nye frakke. I går var vi på en tur med motorbåd langt ind i en fjord. Jeg vil prøve at tegne det for dig:

Det var en herlig tur, og vi så en masse pæne steder. Kunne du ikke tænke dig at komme her-op? I går var jeg inde i vores bog-handel. Der har de også alt muligt til foto, og de sagde, at de kunne bruge én, der var uddannet i foto-teknik, og som også kunne passe forretningen. Var det ikke noget for dig?

Jeg håber, du vil komme! Jeg savner dig meget!

Din Henrik

Da Eva havde læst Henriks brev, sad hun lidt og så på det.

Til Grønland! Skulle jeg tage til Grønland? tænkte hun.

Hun så på Henriks tegning — og på det frimærke, der sad på konvolutten. Hun vidste næsten ingen-ting om Grønland. Fra skolen kunne hun kun huske noget om, at der var kajakker og hunde-slæder og is-bjørne. I avisen havde hun læst noget om, at folk fra Grønland selv ville bestemme over deres land — og der var også noget med for meget drikkeri og den slags. Hvordan ville det være at komme der-op?

Da frokost-pausen var forbi, gik Eva ud i forretningen igen. Men hun kunne ikke tænke på andet end Henriks brev.

»Jeg tager måske til Grønland,« sagde hun pludselig til den anden ekspedient.

»Til Grønland!« sagde han forbavset. »Hvad vil du dog dér?«

»Arbejde!« sagde Eva. »Men det kan da også godt være, jeg bliver her-hjemme.«

Så kom der en kunde, som Eva skulle ekspedere.

I flyet

En måned senere stod Eva i luft-havnen. Hun havde bestemt sig til at tage til Grønland. Hun søgte den plads, Henrik skrev om, og nu var alt i orden.

Det var sommer i Grønland — og Eva glædede sig meget til at se alt det, Henrik fortalte om, når han skrev.

Hun havde en masse varmt tøj med, for Henrik skrev, at det kunne være koldt, også om sommeren.

»Afgang til Søndre-Strømfjord, udgang nr. 39,« lød det pludselig i højt-taleren.

Eva samlede hurtigt sine sager sammen og gik til udgang nr. 39.

Det var et stort fly, en DC-8'er, og der var plads til næsten 200 mennesker.

Eva sad ved et vindue.

Der var mange børn med. De lo og snakkede, og de spurgte om alt muligt.

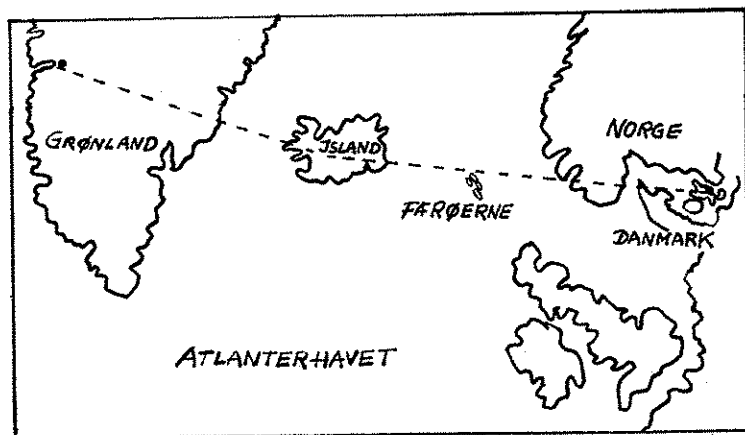
»Får vi snart noget mad?«

»Hvornår er vi i Grønland?«

»Skal vi ud på ski i aften?«

Eva kiggede ud. De var højt oppe. Her var det solskin, og der var næsten ingen skyer under dem. Dybt nede kunne man se havet, og selv om flyet nu var 10 km oppe, kunne man se de lande, man kom over.

Det første land, de fløj over, var Norge. Så fløj de ud over Atlanterhavet og hen over Færøerne og Island.

Eva var ved at drikke sin kaffe, da hun hørte en lille pige bag ved sig:

»Se far, der kommer et bjerg op gennem de skyer dér!«

Eva kiggede ned. Det så meget flot ud. Hekla, den store vulkan på Island, stod tydeligt i solen — med sne på toppen.

Man kunne se en masse floder, som løb ned ad det store bjerg og ud mod havet.

»Tror du, man kan tage et billede gennem vinduet?« spurgte Eva en ung mand, som sad ved siden af hende.

»Jeg ville prøve, hvis jeg var dig,« svarede han.

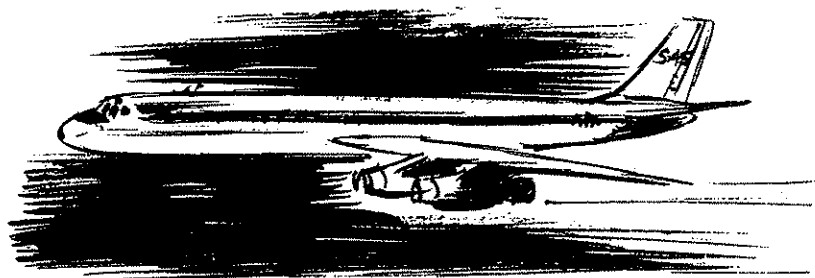

Der var nu gået 3 timer. Nogen sov, andre sad og talte sammen. Alle skulle til Grønland, og næsten alle skulle der-op for at bo og arbejde lige-som Eva.

»Jeg skal til Godt-håb. Hvor skal du hen?« spurgte manden ved siden af Eva. Så fortalte hun om Henrik og om sit nye arbejde.

De så ud af vinduet. Langt ude kunne de skimte en hvid stribe. Mon det var — — — ?

Ja, det var Grønland! Da der var gået ca. 20 minutter til, kunne de tydeligt se det. Nogle høje klipper gik lige ned i havet, og hele vejen ved kysten lå en masse is. Piloten sagde, at nu var de over Kulusuk på øst-kysten af Grønland.

Eva kiggede ud.

»Jeg kan ikke se en by der-nede. Der er kun is og sne og klipper,« sagde hun. »Hvordan kan der leve mennesker her?«

»Vi er jo så højt oppe,« sagde hendes side-mand. »Så ser det ud, som om her kun er is og sne og klipper. Men der bor nu heller ikke mange mennesker her på øst-kysten.«

Så fløj de ind over ind-lands-isen. Solen skinnede på isen, og lyset var så stærkt, at man ikke kunne se noget. Der gik 1/2 times tid, før de igen så klipper.

»Se, der er landet igen,« sagde Evas side-mand.

Eva så ud af vinduet. »Ja, men hvor skal vi lande? Det er jo klipper alt sammen!«

Nu kunne de mærke, at flyet gik ned-ad. De fløj rundt og rundt, mens de nærmede sig jorden.

Jo — — nede mellem klipperne var der alligevel et stykke land, som flyet kunne lande på. De gik ned i Sdr. Strømfjord. Der var en stor landings-bane.

I luft-havnen var der et stort hus, som både var hotel og cafeteria og luft-havns-kontor.

Eva måtte skynde sig hen til skranken for at høre, om der var plads til hende på skibet »Disko.«

Helikopteren

Eva skulle vente i 2 timer. Hun fandt sig en plads ved et bord og hentede lidt mad.

Mens hun spiste, sad hun og så ud på flyve-pladsen.

Der stod et militær-fly fra den amerikanske base, og ved siden af stod 2 helikoptere. Den ene var hvid og rød. Den anden var ikke så stor, og den var blå. Henrik havde ellers skrevet, at alle helikoptere på Grønland var røde og hvide.

»Eva Jensen bedes komme til skranken! Eva Jensen bedes komme til skranken!« lød det pludselig i højtaleren.

Eva fo'r op. Hvad kunne det være?

Da Eva kom hen til skranken, fik hun at vide, at der var et telegram til hende.

Et telegram! Hun rev det hurtigt op og læste det:

POST- OG TELEGRAFVÆSENET

Telegrafstation:

Dato:

Tekst:

Tag helikopter.

TELEGRAM
TS (12-71 AS)

Billet ved skranken.

Vi ses i dag.

Henrik.

TELEGRAM

Eva spurgte ved skranken. Jo, der lå en billet til hende til en helikopter. Den gik om et kvarter. Så skulle hun alligevel ikke med skib. Hun fik sine penge tilbage for sin billet til »Disko.«

Et kvarter senere gik Eva om bord i den store helikopter. Der var plads til ca. 20 passagerer — og Eva fandt igen en plads ved et vindue.

Døren blev lukket, og alle måtte spænde deres sikkerheds-bælter. Eva havde aldrig før fløjet med helikopter. Hvordan mon det var?

Helikopteren hævede sig roligt. Så drejede den og fløj ud over Sdr. Strømfjord.

Det var sol og klart vejr, så der var en pragt-fuld udsigt over fjorden og bjergene.

Helikopteren gik kun ca. 200 m over vandet, så man kunne tydeligt se bjerge og dale og den lange blå fjord.

Ude mod havet blev klipperne højere, og mange steder lå der is og sne.

Så drejede helikopteren og fløj langs kysten.

To timer senere så de husene i byen, hvor de skulle lande. Nu drejede helikopteren ind over klipperne. Så gik den lodret ned, lige så roligt som den gik op. Den satte sine hjul til jorden og stod og gyngede lidt. Så standsede rotoren, døren blev lukket op — og lidt efter gik Eva ned ad trappen.

Det var godt at stå på jorden igen!

Solen skinnede, og det var næsten varmt. Eva gik hen mod udgangen. Hun kunne ikke se Henrik. Men han havde jo sendt et telegram, så han måtte da vide, at hun kom nu. Måske var han på arbejde.

»Hej, Eval!« var der én, der råbte. Det var Henrik. Eva blev så glad, da hun så ham, at hun slet ikke kunne sige noget.

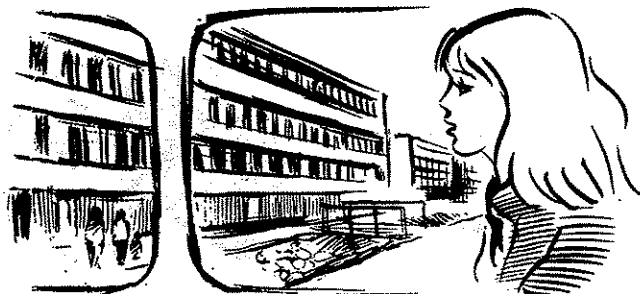

2. del Henrik

Lidt efter var Eva og Henrik på vej ind i byen.

»Du skal aller-først se, hvordan jeg bor,« sagde Henrik. Han havde et værelse i et nyt hus i nærheden af havnen — og der skulle de hen nu.

Bilen kørte ind mellem husene. Eva kiggede ud.

»Hvorfor er rende-stenen her så dyb og bred?«

»Det er ikke en rendesten. Det er en grøft,« sagde Henrik. »Om foråret, når sneen smelter, kommer der vand over-alt, og det kan man kun få væk, når man har en dyb grøft.«

Nu holdt bilen uden for et højt hus med mange lejligheder. Der gik en smal gang-bro over grøften ind til huset.

»Så er du her altså!« sagde Henrik, da han og Eva endelig stod i hans værelse. »Jeg har sådan savnet dig!«

»Det er dejligt at se dig igen,« sagde Eva, »— og det er dejligt at mærke dig!« Så lo hun: »Jeg synes, du er blevet tykkere!«

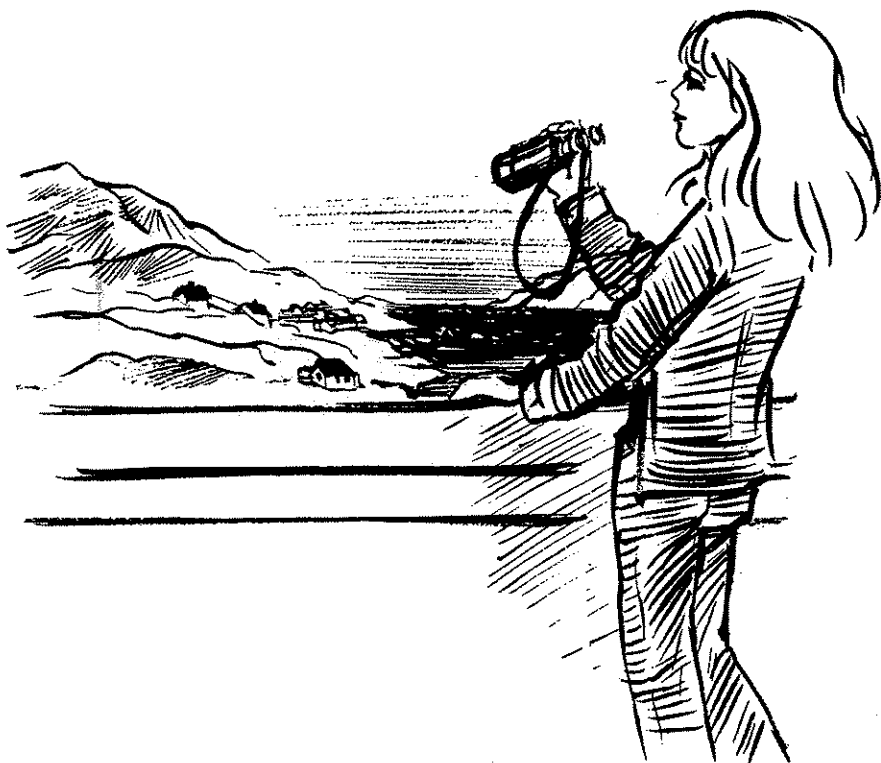
»Jeg har nok spist for meget, fordi jeg savnede dig — — — men fra nu af behøver jeg aldrig mere at spise!«

— — —

Lidt senere fik Henrik alligevel lyst til at spise.

»Jeg finder lidt mad,« sagde han. »Så kan du gå ud og se på udsigten imens.«

Eva tog Henriks kikkert og gik ud på altanen.

»Sikke en udsigt, her er!« sagde hun.

Til venstre var der lave bjerge med lidt sne på toppen. Til højre var der en fjord med klipper og øer og små is-bjerge.

»Jeg kan se is-bjerge,« råbte hun til Henrik.

»Det er ikke is-bjerge,« sagde Henrik. »Det er de for små til. Det er skosser.«

»Jeg kalder dem nu is-bjerge,« sagde Eva. »Jeg synes, de er store.«

»Hvad er det for en larm?« spurgte Eva lidt efter. Henrik hørte ikke, hvad hun sagde, men nu så hun selv, hvad det var. Det var en helikopter. Den dukkede frem over en klippe-top. Den var ikke så stor som den, hun lige havde fløjet med. Eva rettede sin kikkert imod den.

»Henrik!« råbte hun. »Her er en blå helikopter. Den så jeg også i luft-havnen i Sdr. Strømfjord.«

»Er den blå?« Henrik kom ud i døren. »Ja, det er den også. Den går heller ikke ned her — den er måske fra den amerikanske base.«

»Nu er den væk,« sagde Eva. »Den forsvandt hurtigt.«

Henrik så ind over fjorden, hvor helikopteren var forsvundet. »Ja,« sagde han, »den blå farve er ikke nem at se. Rød er den farve, man bedst kan få øje på i sne og is. Derfor er der rødt på næsten alle helikoptere her. — — — Og nu er der mad! Værsgo'!«

Da Eva skulle til at gå ind, kom en mand forbi neden for altanen. Han vinkede til hende.

»Goddag — og velkommen!« råbte han.

»Goddag,« sagde Eva, »— — og tak!« Hun blev lidt forvirret. Manden var grønlander, og hun havde aldrig set ham før.

Henrik kom ud. Han vinkede til manden.

»Hej, Abel!« råbte han. »Kom op og hils på Eva — og få en øl med!«

»Nej, tak,« sagde Abel. »Jeg skal ind og spise. Men vi ses senere!«

»Hvem var det?« spurgte Eva, da Abel var væk.
»Det var din kollega,« sagde Henrik. »Han er i den bog-handel, hvor du også skal arbejde.«

»Bor han her i huset?«

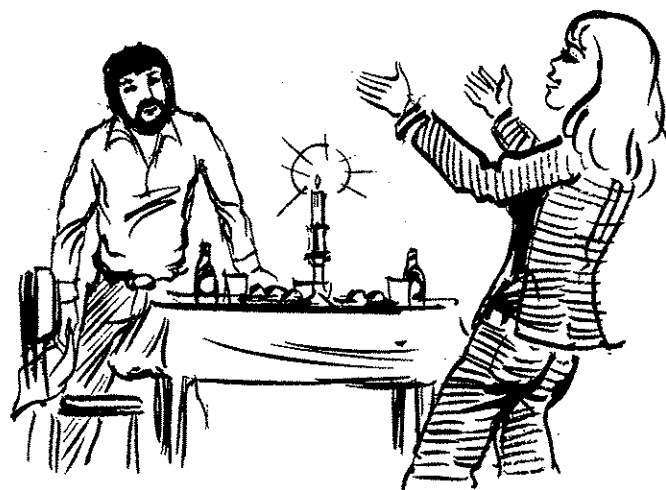
»Nej, de bor i en lejlighed i en anden blok. Han har en sød kone og to børn, Jacob på 12 år og Anna på 7.«

»Kender du også hans kone?«

»Ja, ja, — det er Marie. Og alle i din bog-handel er i familie med hinanden.«

»Hvordan det?« spurgte Eva.

»Jo, bog-handleren er gift med Naja, og Naja er Abels søster. Vi er tit på ture sammen, så jeg kender dem så godt.«

Nu gik Eva ind i stuen. »Sikke dejlig mad! Jeg er mægtig sulten!«

Hvad er det, de siger?

Næste dag var Eva i gang i boghandelen hos Ole og Naja. Hun kunne godt lide dem, og hun syntes også godt om deres to børn, Dorte og Lars.

Dagen før havde Eva og Henrik været henne for at hilse på familien. Ole og Naja havde inviteret dem til middag, og da de havde spist, kom Abel og Marie for at hilse på Eva.

De sad og snakkede sammen hele aftenen — og havde det så sjovt og hyggeligt. Og nu var Eva altså i gang med sit arbejde.

Foto-arbejdet var hun vant til, så det gik let. Hun var også vant til at stå i en forretning og ekspedere, men det gik alligevel ikke helt så let. Hun kunne ikke altid forstå, hvad kunderne sagde.

De fleste grønlandere kunne tale noget dansk, men nogen kunne kun grønlandsk — og det var jo slet ikke til at forstå.

Abel hjalp hende, men han havde selv meget at lave.

En dag kom en lille pige ind i forretningen. Hun var så glad, og hun fortalte Eva en hel masse, men Eva kunne ikke forstå et ord af det. Og hun kunne se, at den lille pige blev ked af det.

»Hvad er det, hun siger?« sagde Eva til Abel — og så kom han og tog sig af pigen.

Så kom der en ældre dame ind. Hun ville spørge Eva om noget, men Eva kunne heller ikke forstå, hvad hun sagde, og så måtte Abel også tage sig af hende. Men da hun var gået, sagde Eva:

»Nu vil jeg lære at tale grønlandsk! Når jeg bor i Grønland, vil jeg også kunne tale det sprog, de taler her!«

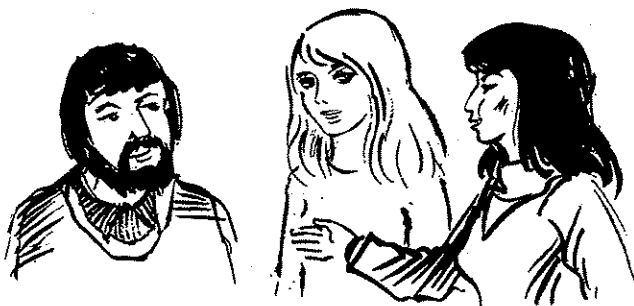
Abel lo ad hende. »At tale grønlandsk er ikke noget, du kan lære sådan lige med det samme. Det tager lang tid. Men jeg synes, det er en god idé, at du vil prøve. Bare alle danskere i Grønland ville gøre det.«

»Hvor kan jeg lære det?« spurgte Eva.

»Du kan lære grønlandsk af Marie,« sagde Abel. »Hun kan både dansk og grønlandsk. Hun kan sikkert få tid til at give dig en time hver dag. Og så kan jeg også lære dig lidt i løbet af dagen, når vi går her.«

Da Eva igen så Henrik, fortalte hun, at hun ville lære grønlandsk.

»Det vil jeg gerne være med til,« sagde Henrik. »Jeg kan alt for lidt.«

Marie ville gerne undervise Eva og Henrik i grønlandsk.

»I kan ikke lære det på en måned — og heller ikke på et år,« sagde hun. »Men I kan da lære så meget, at I også kan snakke lidt med de folk, der kun kan grønlandsk.«

Hvor skal jeg bo?

I den første tid boede Eva hos Ole og Naja. Hun lånte Lars' værelse, og Lars måtte så flytte ind til Dorte. Det var Dorte meget sur over.

»Jeg vil ikke have den lille unge til at rode i mine sager,« sagde hun til sin mor.

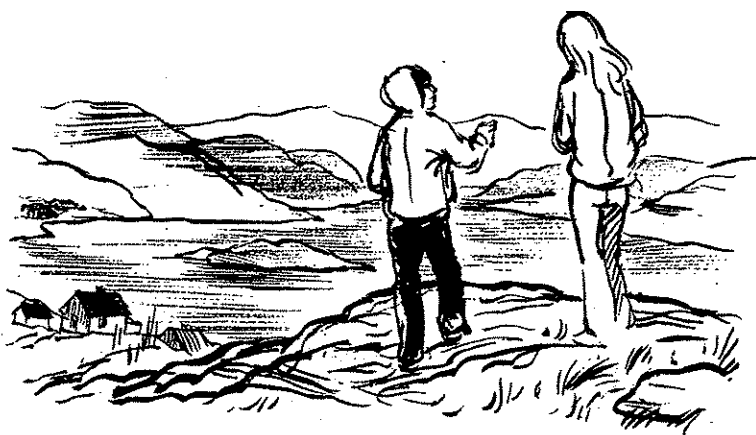

»Jeg roder ikke i dine sager — — jeg er der bare,« sagde Lars. Og Naja sagde: »Det varer ikke så længe. Det er kun, til Eva finder noget andet.«

»Det vil jeg håbe, hun snart gør!« sagde Dorte, og så gik hun og smækkede med døren.

»Du skal ikke tage dig af Dorte,« sagde Naja til Eva. »Hun bliver snart god igen — — men hun er jo i en lidt vanskelig alder.«

Lidt efter sagde Naja: »Skal vi ikke gå en tur? Det er så rart at snakke sammen imens.«

Så gik Eva og Naja. Eva ville gerne ned til havnen, men Naja ville hellere op på en af de runde klipper.

»Så går vi op på klipperne,« sagde Eva. »Jeg kan gå ned til havnen en anden dag.«

Da de var kommet forbi alle huse, var der ikke vej mere. Den holdt pludselig op, og så gik de i græs og mos op ad den stejle skråning.

»Er udsigten ikke herlig?« spurgte Naja. »Den bliver jeg aldrig træt af!«

»Helt vidunderlig!« sagde Eva. Hun så ind over fjorden. »Henrik fortalte, at I tit tager på ture sammen med Abel og Marie. Sejler I så der-ind i fjorden?«

»Ja,« sagde Naja. »Vi har en stor speed-båd, så vi kan hurtigt komme langt ind i fjorden. Du må komme med en dag — — når vejret er godt.«

»Det vil jeg mægtig gerne,« sagde Eva.

En dag kom Henrik hen i butikken til Eva.

»Er det dig, Henrik?« sagde Eva forbavset. »Jeg troede, du var på arbejde.«

»Det er jeg også,« sagde Henrik, »men jeg syntes lige, jeg måtte hen og fortælle dig en god nyhed — — jeg har fået den lejlighed, som jeg har ventet på så længe.«

»Det siger du ikke!« sagde Eva. »Så kan jeg flytte hen til dig!«

»Nemlig,« sagde Henrik. »Og vi kan flytte ind allerede på tirsdag!«

»Det bliver skønt! Tænk, at vi to kommer til at bo sammen helt alene!« sagde Eva.

Henrik lo. »Det er næsten ikke til at forstå!«

»Jeg glæder mig også til at fortælle Dorte, at nu kan hun få sit værelse for sig selv,« sagde Eva.

Da det blev tirsdag flyttede Eva og Henrik ind i deres lejlighed.

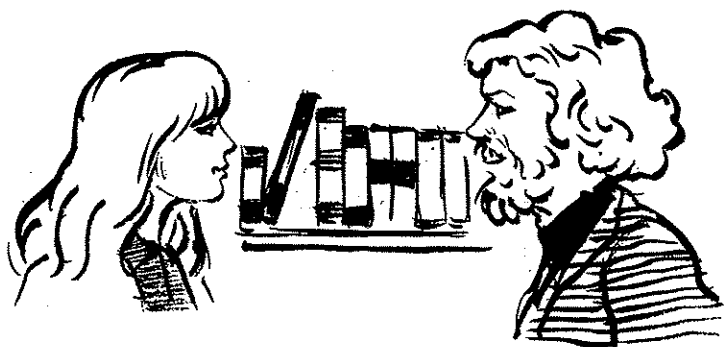

Da Eva havde været en måned på Grønland, sagde Ole en dag til hende:

»Naja og jeg vil gerne en tur til Danmark. Jeg skal købe ind til forretningen, og vi skal besøge min familie.«

»Jamen Abel og jeg kan da let passe butikken så længe,« sagde Eva.

»Ja tak,« sagde Ole, »— — men der er mere endnu, som jeg må spørge dig om.«

»Spørg bare!« lo Eva.

Ole lo også. »Ja, jeg kan lige så godt springe ud i det med det samme: Vi vil ikke så gerne have Dorte og Lars med til Danmark denne gang. Vil du flytte ind i vores hus i de 14 dage, vi er væk, og passe hus og børn?«

Eva tænkte sig lidt om. »Det er et stort ansvar at tage,« sagde hun så. »Men hvis I mener, jeg kan, vil jeg godt — — men kun, hvis jeg må tage Henrik med.«

»Det må du gerne. Vi vil kun være glade for, at I er to.«

En uge efter rejste Ole og Naja, og samme dag flyttede Eva og Henrik ind i deres hus. Lars og Dorte tog imod dem.

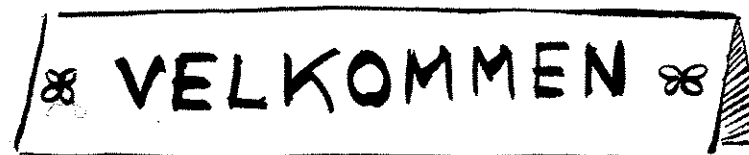
»Hej!« sagde Henrik. »Her kommer altså jeres nye forældre!«

»Så er du min far,« lo Lars.

»Ja — — i 14 dage!« sagde Henrik og løftede ham højt op over hovedet.

Lars glædede sig meget, til de skulle komme. Dorte var heller ikke ked af det, selv om hun gerne ville have været med til Danmark.

Da Eva flyttede, fik Dorte igen sit værelse for sig selv, og nu blev hun efterhånden glad for Eva. Dorte og Lars havde lavet kakao og dækket et fint bord til dem alle fire. Hen over bordet stod der:

Dorte og Jacob

Hver formiddag var Lars i børnehave, og Dorte var i skole.

Dorte gik i klasse med Maries og Abels dreng, Jacob. Og de to var også tit sammen efter skole-tid.

En eftermiddag kom de ind i butikken til Eva og Abel.

»Vi har lavet te,« sagde Jacob. »Har I tid til at få en kop med?«

»Ja tak,« sagde Abel. »Her er jo ingen kunder lige nu, men vi kan ikke gå begge to.« Han vendte sig om mod Eva. »Gå du bare ind først,« sagde han til hende.

»Nå, har I oplevet noget spændende i skolen i dag?« spurgte Eva, da hun lidt efter sad og drak te sammen med Dorte og Jacob.

»Næh,« sagde Dorte. »Det var død-kedeligt!«

Men Jacob sagde: »Nå, så det var det! Kan du huske, hvad vi hørte om »Sorte Engel«?«

»Om »Sorte Engel«?« Dorte så forbavset på ham. »Nå, jo, det var den her bly-mine. Var der noget ved det?«

»Ja, det var der da!« Jacob så helt ivrig ud. »»Sorte Engel« er et dansk-canadisk selskab, der ud-vinder bly her på Grønland, og de tjener mange millioner på et år.«

»Hvorfor er det så spændende med den bly-mine?« spurgte Dorte. »Vi får jo ikke nogen af de penge.«

»Nej,« sagde Jacob og så først på Eva og så på Dorte. »Men kan I ikke se, at der er noget galt. Vi bor her i Grønland. Er det så ikke os, der skal tjene de penge?«

Eva sagde: »Det er jo nok de fremmede, der har fundet den bly-mine, og derfor er det vel også dem, der tjener på den.«

»Vi kan måske også finde noget i jorden!« sagde Jacob. Han så meget alvorlig ud.

Eva lo. »Ja, gå du bare ud og hug i klipperne. Så finder du måske også bly! Eller guld! Eller olie!«

»Der er da guld i Alaska,« sagde Jacob. »Så kan der vel lige så godt være det her på Grønland.«

»Så havde man nok fundet det for længe siden,« lo Eva. »Men nu skal I have tak for te,« sagde hun og rejste sig. »Jeg går ud og afløser din far, så kan du jo fortælle ham om, hvordan du vil finde guld!«

Da Eva var gået, så Dorte over på Jacob.

»Hvorfor ser du så alvorlig ud?« spurgte hun. »Er du sur? Eller ved du noget?«

»Ved og ved — nej, jeg ved ikke noget. Men da lærer Hansen fortalte om den bly-mine, kom jeg til at tænke på noget — — og nu har jeg fået en idé!«

De kunne høre, at Abel kom.

»Sig ikke noget til din far,« sagde Dorte hurtigt. »Han griner af det ligesom Eva.«

»Hvad er det Eva siger?« spurgte Abel, da han kom ind. »Skal I ud og grave guld — eller finde olie?«

»Åh, det var bare noget pjat,« sagde Dorte — og så snakkede de ikke mere om det.